

Uitgeverij Holland - Haarlem

Noot van de auteur

Toen ik in 2010 dit boek schreef vond de Cito-toets nog begin februari plaats. In 2015 is de overgangprocedure van de basisschool naar de middelbare school veranderd. De Cito-toets wordt nu in april afgenomen en de uitslag volgt in mei. Dat betekent dat je je op basis van het advies van de leerkracht inschrijft op een middelbare school.

De eindtoets is nu puur bedoeld om het kennisniveau van de leerling te bepalen. Maar hij kan ook gebruikt worden als second opinion. Haalt een leerling een score die hoger is dan het schooladvies, dan kan dit advies worden heroverwogen en zo nodig bijgesteld. Haalt een leerling een score die lager is dan verandert er niets.

Omslagontwerp: Studio Jan de Boer
Illustraties binnenwerk: Saskia Halfmouw
Derde gewijzigde druk, 2015

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

© Gonneke Huizing, 2010

ISBN e-boek 9789025112899
NUR 283

DIT BEN IK:

Voornaam:

Nigel

Achternaam:

Ghali

Jarig op:

27 februari

Geboorteplaats:

Cairo

Woonsituatie

in Nederland met mijn moeder en mijn broertje Noah

Mijn hobby's zijn:

voetballen, computeren en in mijn logboek schrijven (denk ik, hoop ik; dat moet nog blijken)

Mijn sport is:

voetbal dus

Ik eet het liefst:

patat en pizza

Mijn lievelingskleur is:

blauw

Mijn lievelingsdier is:

krokodil

Leukste schoolvakken zijn:

taal en rekenen

Ergste vak is:

tekenen (kan ik dus echt niet)

Ik houd van:

toneelspelen en grappen maken

Mijn beste vrienden zijn:

Thijs, Steven en Tom van school;

Martijn en Mitch van voetbal

Fleur

Ik heb een oogje op:

mijn kamer opruimen

Ik heb een bloedhekel aan:

mijn eerste wens is geheim. Mijn tweede wens is dat ik profvoetballer word en mijn derde wens is dat ik verkering krijg met het leukste meisje van de klas (Fleur dus)

Mijn drie wensen:

HEEY LOGBOEK,

Ik ben Nigel en ik ga dit jaar naar groep 8. Mijn laatste jaar op de basisschool. Best een belangrijk jaar want ik moet een middelbare school kiezen.

Maar nog belangrijker, vind ik, is mijn voetbal-carrière. Mijn liefste wens is namelijk profvoetballer worden.

Dit seizoen ga ik voetballen in het D2 team van mijn club *Vliegende Start*, maar ik wil in de D1 komen of nog beter: de jeugdselectie van de regionale voetbalclub en dan van daaruit naar Jong Oranje. Dat is wat ik het allervetst zou vinden. Mijn positie is meestal die van centrale middenvelder. Best een zware positie, want je moet én voor én achter aan de bal zijn. Het is dus erg belangrijk om een goede conditie te hebben. Nou, die heb ik gelukkig. Ik kan goed hard rennen en het lang volhouden. Verder moet je als middenvelder veel spelinzicht hebben want je bent de spelverdeler.

Ik was net niet geselecteerd voor de D1. Echt balen. Ik mag misschien over een poosje wel extra trainingen met het D1 team meedoen. Zo kan ik laten zien of ik het echt wil. Natuurlijk wil ik het echt en dat heb ik ook wel duizend keer gezegd.

‘Laat maar zien dan,’ zei de trainer.

Deze vakantie heb ik echt elke dag gevoetbald. Dat is heel belangrijk, dat je vaak oefent. Veel profvoetballers zeggen dat je om prof te worden niet per se de allerbeste hoeft te zijn, maar wel dat je een enorme discipline moet hebben om echt elke dag te trainen. Nou, daar zal het dus niet aan liggen.

Als ik profvoetballer word, dan is school niet zo belangrijk. Mijn ouders zijn het daar trouwens niet mee eens. Die vinden school wél belangrijk. Mijn vader zegt steeds dat de kans

om prof te worden heel klein is. Weet ik ook wel, maar ik ga er toch voor. En als het niet lukt, dan word ik journalist. Beter natuurlijk: een aantal jaren profvoetballer en daarna journalist, als ik te oud ben om nog te voetballen. Sportjournalist. Eentje die alle belangrijke voetbalwedstrijden verslaat. Dus ik heb twee dingen te doen: ten eerste heel erg mijn best doen met voetballen en ten tweede, voor het geval het niet lukt met voetbal, alvast goed oefenen met schrijven.

Ik heb bedacht dat ik daarom een logboek ga bijhouden over mijn jaar in groep 8 én over mijn voetbaltrainingen en -wedstrijden. Geen dagboek, want dat is meer iets voor meiden, maar een logboek, dat kan weer wel.

Een logboek is oorspronkelijk het verslag dat aan boord van een schip werd bijgehouden, met daarin de metingen van de log. (Een log is een instrument om de snelheid van het schip te meten.) Verder werden er ook alle belangrijke gebeurtenissen in vermeld. Een logboek wordt ook wel een scheeps-journaal genoemd. Mijn logboek is een 'Nigel-journaal'. Journaal, journalist! Dus daarom past een logboek bij mij.

Misschien schrijf ik er ook wel iets in over Fleur. Ja, vast wel.

Fleur is leuk. Echt leuk! In groep 1 en 2 hadden we verkering. Ik weet nog goed dat ik haar vroeg. Ze kwam nieuw bij ons in de klas. Ze had lang, blond haar en ik vond haar meteen super.

Maar in groep 3 maakte ze het uit. Toen wilde ze alleen nog maar met meiden spelen en heel veel turnen. Ze is echt een toptalent! Ze turnt al jaren in de selectie van haar club. Op het feest van groep 7 vroeg ze me weer verkering.

Ik zei: 'Nog niet.'

Dat vond Fleur raar, dat zag ik heus wel aan haar. Maar ik kon moeilijk zeggen dat Valerie me ook had gevraagd op haar verjaardagsfeest in groep 7, vlak voor de zomervakantie. Met Valeries feestje gingen we naar een thuiswedstrijd van de voetbalclub, waar haar vader trainer is. En bij die club wil ik dus in de jeugdselectie. Ik zat naast Valerie in het vip-gedeelte van de tribune en halverwege de wedstrijd vroeg ze me. Ik wilde al nee zeggen, maar toen zei ze: 'Als wij verkering krijgen, zorg ik ervoor dat je hier in de jeugdselectie komt.'

Ik voelde een enorme schok in mijn buik. Mijn grote wens.

'Hoe dan?' vroeg ik.

'Je weet toch zeker wel wie mijn vader is,' zei ze een beetje kattig.

'Ehm, ja, maar...'

'Nou, ik vraag het hem.'

'En dan neemt hij me in de jeugdselectie?' vroeg ik ongelovig.

'Omdat jij het aan hem vraagt?'

'Mijn vader doet alles wat ik wil,' zei ze een beetje arrogant.

'Denk er maar over.'

En vanaf dat moment praatte ze alleen nog maar met mijn vriend Thijs, die aan de andere kant naast haar zat.

'Denk er maar over.' De hele zomervakantie zoemden die woorden door mijn hoofd. Ik kan het bijna niet geloven, maar aan de andere kant, Valerie is wel het meest verwend kind dat ik ken, dus wie weet krijgt ze het wel voor elkaar. Het is alleen jammer dat ik Valerie niet zo leuk vind als Fleur. Ze is wel oké, maar Fleur is de top. Ik moet daar nog over denken, hoe dat moet. Komt tijd, komt raad, zegt mijn moeder altijd. Dat hoop ik dan maar.

ZATERDAG 25 AUGUSTUS

Vanochtend had ik een extra trainingsochtend omdat het wedstrijdseizoen nog niet officieel begonnen is. Vanaf volgende week weer.

John, onze trainer, heeft ons echt afgemat. We begonnen met een warming-up. 'Van jullie spieren is niets meer over na zo'n lange vakantie, dus vooruit met de geit,' bulderde John. Hij heeft een keiharde stem.

We moesten rekken en strekken totdat we erbij neervielen en daarna een paar rondjes rennen waarbij we met onze haken onze billen moesten aantikken. Toen volgde de conditietraining: opdrukken en zijwaarts springen en huppelen. Huppelen... we vonden het allemaal belachelijk, maar werden er wel doodmoe van. En tot slot moesten we een parcoursje afleggen met iemand op onze rug. Echt loeizwaar.

Morgen barst ik van de spierpijn, zeker weten.

Na de conditietraining oefenden we bijna een uur lang, twee aan twee, de step-over. Dan doe je alsof je de bal gaat spelen met de buitenkant van je rechtervoet, maar in plaats van dat je de bal speelt, zwaai je je rechtervoet over de bal heen en zet je hem op de grond. Vervolgens passeer je je tegenstander aan de linkerkant met de bal aan je linkervoet. Best moeilijk, om met je linkervoet te werken.

En tot slot deden we een wedstrijdje. Iedereen was kapot, ik ook, maar lang niet zo erg als de anderen, volgens mij.

'Meisjes zijn jullie,' zei John tegen ons. 'Niks gewend, maar daar gaan we verandering in brengen, reken daar maar op! Ik ga bikkels van jullie maken!'

Dat bracht hij meteen in praktijk door het warme water van de douches af te sluiten, zodat we koud moesten douchen.

Iedereen begon te schreeuwen en te schelden. 'Waar slaat dat op?! Echt belachelijk. Slavendrijver! Waardeloze trainer!'

Toen we in de kantine kwamen, mopperden we nog steeds, maar John lachte ons gewoon uit. ‘Als jullie goed willen worden, moeten jullie dat wel laten zien.’

‘Moeten we daarom koud douchen?’ vroeg Rodney.

‘Goed voor je bloedsomloop. Bovendien bouw je weerstand op waardoor je minder snel ziek wordt. En ben je niet ziek, mis je geen training. Duidelijk?’

Daarna trakteerde hij ons op stroopwafels, dat was wel weer aardig.

Toen ik thuiskwam, pakte ik mijn lijstje met *Tips om profvoetballer* te worden. Ik ken de lijst uit mijn hoofd en ik houd me er altijd aan. Bijna altijd.

1. Voetbal elke dag; bijvoorbeeld in het speekwartier op het schoolplein en na schooltijd op straat
 2. Sla nooit een training over
 3. Kijk veel naar voetbalwedstrijden
 4. Werk aan je conditie: ga bijvoorbeeld hardlopen of doe aan intervaltraining als je fietst
 5. Leef als een echte sporter: eet gezond, rook niet, drink geen alcohol én slaap voldoende
 6. Zorg ervoor dat je opvalt, maar word geen ego! Je kunt ook opvallen door goede voorzetten te geven en goed samen te spelen
- Ik pakte een pen en schreef eronder:
7. Douche koud voor een goede weerstand

Brrr. Het zal nog niet meevallen om altijd koud te douchen, want ik haat koud water. Maar ja, alles voor het goede doel.

ZONDAG 26 AUGUSTUS

Vandaag was er weer mail uit Caïro van mijn vader. Papa stuurt me elke week een mailtje en ik hem natuurlijk ook. Mijn vader woont in Egypte en ik ben daar ook geboren.

Mijn ouders hebben elkaar tijdens een boottocht op de Nijl ontmoet. Mijn vader studeerde toen nog aan de universiteit van Caïro en had een bijbaantje als reisleader. Mijn moeder was na haar eindexamen met drie vriendinnen op vakantie in Egypte. Toen mijn ouders elkaar op de boot zagen, vonkte het meteen, zoals mijn moeder altijd zegt. Jammer genoeg vonkte het na de geboorte van Noah opnieuw, maar toen helaas heel anders. Ik herinner me hun schreeuwende ruzies waarvoor ik me altijd in de klerenkast van mama verstopte. Toen Noah nog een baby was, zijn mijn ouders gescheiden en is mijn moeder met mijn broertje en mij terug naar Nederland gegaan. Gelukkig gaan mijn ouders nu wel normaal met elkaar om. We gaan bijna elk jaar wel een keer naar Egypte en papa komt ook een keer per jaar naar Nederland. Bijna altijd met kerst. En dan logeert hij gewoon bij ons, zonder ruzie! Dan lijkt het net alsof we een gewoon gezin zijn. Maar hier dus de mail:

Van: caïromail@yahoo.com **Aan:** nigel@hotmail.nl

Onderwerp: Veel plezier morgen op school

*Hallo jochie,
Alles goed daar? Hier wel. Het is nog steeds erg warm, nog warmer dan de weken waarin jullie hier waren. Mama mailde me al dat de terugreis goed was verlopen, maar dat Noah in het vliegtuig de boel aardig op stelten zette.*

Ging je voetbaltraining gisteren goed? Je bent zeker wel blij dat die weer begonnen is? Morgen begint je laatste jaar op de basisschool. Doe goed je best en plaag de juf niet!
Knuffel van papa

Ik klikte op *afzender beantwoorden*.

Van: nigel@hotmail.nl **Aan:** cairomail@yahoo.com
Onderwerp: Re:Veel plezier morgen op school

*Ha pap,
Alles oké, hoor! Voetbaltraining ging goed en is het allerbelangrijkste in mijn leven. Dat weet je toch? Tuurlijk ga ik ook mijn best op school doen, tenminste als ik nog puf heb na die zware trainingen. Enneh... ik ga de juf echt niet plagen hoor. Pesten is beter ;-) haha!
Mazzel Nigel*

Met een klik van de muis was de mail van mijn scherm verdwenen en zou hij op dat van papa verschijnen.

Jammer dat de vakantie alweer voorbij was. Het zou nog bijna vier maanden duren voor ik papa weer zou zien. Misschien komt het nog wel een keer goed tussen papa en mama. Dat zou zo cool zijn.

Dan hoop ik wel dat papa naar Nederland komt, want ik wil niet meer in Caïro wonen. Dan zou ik daar naar school moeten, maar dat is nog niet het ergste. Dan moet ik daar ook voetballen en dat wil ik niet. Egypte heeft weliswaar driemaal achter elkaar de Afrika-cup gewonnen, maar Nederland is gewoon een van de aller-, aller-, allerbeste voetballanden. Dat weet ik zeker!

Papa is docent Egyptische Taal en Cultuur aan de universi-

teit, maar hij spreekt ook vloeiend een paar andere talen. Engels, Frans en... Nederlands. Dat heeft mama hem geleerd. Papa is een talenwonder, zegt mama altijd. Die heeft een vreemde taal in *no time* onder de knie. Lekker

makkelijk.

Maar ja, wat moet een docent Egyptische Taal en Cultuur nu hier in Nederland? Ik spreek ook Egyptisch, maar niet meer zo goed als toen ik daar woonde. En Noah spreekt het helemaal niet goed, maar dat is natuurlijk ook logisch want hij heeft er nooit echt gewoond. Alleen als baby.

Trouwens, wat ik me nu opeens afvraag is of je elke dag in je logboek moet schrijven. Ik denk het eigenlijk niet. Als ik dan mijn hele jaar in groep 8 moet bijhouden, dan kom ik op zo'n driehonderd dagen uit. Wel een beetje veel misschien en ik heb er vast ook geen tijd voor, want ik heb me voorgenomen om echt elke dag te trainen. Ik ga gewoon af en toe in mijn logboek schrijven, vooral als er iets bijzonders gebeurt.

MAANDAG 27 AUGUSTUS

Vandaag moest ik weer naar school. En Noah ook. Die flipte helemaal toen mama hem om zeven uur wakker maakte.

'Ik ga niet naar school. Ik ga niet naar school!' riep hij maar steeds. 'Ik wil nog slapen!'

Mama bleef heel rustig. Dat vind ik altijd zo knap van haar. Ik heb soms zin om Noah een schop te geven als hij zo doet. Dat heb ik ook wel eens gedaan, maar het hielp niks, sterker nog: toen ging hij zo over de rooie dat hij zelfs even buiten

westen raakte omdat hij van woede met zijn hoofd tegen de muur bonkte. En weer thuis van de eerste hulppost, waar Noah werd onderzocht, kreeg ik nog straf bovendien. Dus voortaan houd ik me in.

Aan tafel wilde Noah niet eten.

‘Hij is gestresst voor school,’ vergoelijkte mama zijn gedrag.

‘Ik ben ook gestresst voor school,’ zei ik en ik liet me van mijn stoel op de grond glijden.

‘Alsjeblieft zeg,’ verzuchtte mama, ‘begin jij nu niet ook nog eens. Zo jut je Noah alleen maar op.’

‘Pech!’ zei ik, maar ik ging toch maar weer op mijn stoel zitten. Mama heeft het al zwaar genoeg met Noah.

Toen om acht uur de taxi kwam, begon Noah hard te huilen, maar het lukte mama hem te kalmeren. Ze zei dat ze een sticker op de kalender zou plakken voor elke keer dat hij rustig naar school zou gaan. Bij vijf stickers mocht hij een cadeautje uitzoeken.

Dat hielp meteen, want Noah is gek op cadeautjes.

‘Dan, dan kies ik, ehm, dan kies ik...’ Hij begon te stotteren van opwinding.

‘Rustig mannetje!’ Mama streek hem over zijn hoofd. ‘Denk daar in de taxi maar eens over na.’

Het was vreemd stil toen Noah eenmaal weg was. Mama en ik lazen de krant. Mama het gewone nieuws en ik natuurlijk het voetbalnieuws.

Eenmaal op school, was Thijs er al. Dat is mijn allerbeste vriend. We zijn al vrienden vanaf groep een. We gingen naar het lokaal van juf Marian, onze nieuwe juf. Die is wel cool. Ze heeft de zwarte band van karate en zingt in een band.

Even later kwamen Fleur en Mirte het lokaal in. Ik werd helemaal blij van binnen toen ik Fleur zag. Ze is echt top.

Nadat de bel was gegaan, moesten we in de kring gaan zitten om over onze vakantie te vertellen. Mijn vakantie was natuurlijk helemaal super. Het is altijd gaaf bij papa in Egypte. Papa heeft best veel familie en ik trek altijd heel veel met mijn neven op.

Fleur vertelde dat ze een hond had gekregen voor haar verjaardag. Ze liet een foto zien op haar mobiel. Echt een grappig beest!

Maar na een uur werd juf Marian serieus. 'Weten jullie dat we maar zes maanden hebben tot de Cito-toets?' vroeg ze.

Op slag waren er een heleboel kinderen zenuwachtig. Ik niet. Ik ben niet bang voor schooltoetsen. Meestal gaan ze wel goed.

Juf zei dat we ons geen zorgen hoefden te maken. Dat zij en meester Joep, onze meester van groep 7, samen een advies geven voor de middelbare school en dat dit advies het belangrijkste is.

Ze maakte werkgroepjes en ik kwam bij Thijs.

In de pauze gingen we met een groepje jongens voetballen op het schoolplein. Dat doen we altijd.

Na de pauze moesten we rekenen en juf riep ons om de beurt naar de gang om de resultaten van de entreetoets te bespreken, die we aan het eind van groep 7 hadden gehad. Ik had het gelukkig behoorlijk goed gedaan.

'Ga zo door,' zei juf. 'Je hoeft je geen zorgen te maken. Als je het bij de Cito-toets net zo goed doet, dan heb je een score rond de 545. Helemaal prima.'

Dat zal ik vanavond aan papa mailen. Daar wordt hij vast en zeker blij van.

DINSDAG 28 AUGUSTUS

Vandaag is er niet veel bijzonders gebeurd. Daarom ga ik het over onze klas hebben. Best belangrijk hoor, je klas, want je brengt er acht keer veertig schoolweken in door. Dat is driehonderdentwintig weken. En dat is weer zestienhonderd dagen. Zestienhonderd! Als je altijd dezelfde klas houdt natuurlijk. Stel je voor dat je een rotklas hebt, daar ben je dan mooi klaar mee.

Gelukkig heb ik een redelijk leuke klas. Niet echt super, maar gewoon, wel leuk.

Er zitten 28 kinderen in onze klas en juf heeft dit jaar zes werkgroepjes gemaakt.

Sharon	Fleur
Tom	Steven

Thijs	Tess	
Mirte	Cilla	ik

Mandy	Natasja	Roel
Machmed	Sybrand	

Jennifer	Robin
Boris	Vincent

Valerie	Desirée	
Driekus	Onno	David

Bente	Yasmine	Stuart
Arnout	Dennis	

juf

